

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **S. O.,** zastoupeného Mgr. Adamem Kopeckým, LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Národní 58/32, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina,** se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2015, č. j. 41 A 93/2014 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Výrokem I. rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též jen „žalovaný“) ze dne 16. 7. 2014, č. j. KUJI 48596/2014, sp. zn. OOSČ 139/2014 OOSC/39, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též jen „magistrát“) ze dne 19. 12. 2013, č. j. MMJ/OD/24518/2013-20, JID: 165535/2013/MMJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v příčinné souvislosti s porušením § 3 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35.000 Kč a sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců. Rozhodnutí

žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2015, č. j. 41 A 93/2014 - 41, byla žaloba zamítnuta.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud odmítl tvrzení žalobce, že mu v důsledku nesprávného procesního postupu magistrátu bylo upřeno právo zúčastnit se ústního jednání ve věci. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce byl k nařízenému jednání dne 19. 12. 2013 řádně předvolán a z jednání se řádně a včas neomluvil. Ze správního spisu bylo krajským soudem zjištěno, že žalobce dne 13. 12. 2013 osobně převzal předvolání k nařízenému jednání a ačkoli věděl, že je v pracovní neschopnosti (a to již od 15. 4. 2013) s povolenými vycházkami (10:00 - 12:00 hod. a 13:00 – 19:00 hod.) i že dne 18. 12. 2013 má nařízenu lékařskou kontrolu (kde bude rozhodnuto o dalším trvání pracovní neschopnosti či jejím ukončení), nereagoval na předvolání adekvátním způsobem, tedy nekontaktoval magistrát a nesdělil mu uvedené skutečnosti a nepokusil se domluvit na jiném vhodném termínu jednání. Teprve dne 18. 12. 2013 se žalobce písemným podáním z nařízeného jednání omluvil; k omluvě přiložil kopii *Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti C0116547* a *Potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti*, z něhož vyplývá, že jeho dočasná pracovní neschopnost ke dni 30. 11. 2013 trvala. Krajský soud konstatoval, že z uvedených příloh nevyplývá, zda i ke dni 19. 12. 2013, tj. ke dni nařízeného jednání byl žalobce v pracovní neschopnosti. Dle jeho názoru byla tato omluva účelová, neboť přestupkových jednání se žalobce dopustil dne 29. 10. 2013 v 9:30 hod a dne 7. 11. 2013 v 10:30 hod., tedy v době, kdy byl prokazatelně v pracovní neschopnosti, a v případě přestupku ze dne 29. 10. 2013 neměl ani povoleny vycházky. Ze správního spisu taktéž krajský soud zjistil, že žalobce ve dnech 1. 11. 2013 a 6. 11. 2013 u magistrátu nahlížel do spisu; v obou případech tedy opět v době pracovní neschopnosti, kdy neměl povoleny vycházky. S ohledem na výše uvedené skutečnosti krajský soud ve shodě se žalovaným uzavřel, že omluvu žalobce nelze považovat za řádnou a včasnou; magistrát tedy postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), když o věci rozhodl, aniž by se žalobce zúčastnil předcházejícího ústního jednání.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že zásadní právní otázkou v dané věci je „*míra intenzity omluvy z ústního jednání*“ a požadavek na splnění důkazní povinnosti k prokázání důvodnosti omluvy. Stěžovatel byl magistrátem vyzván, aby se dostavil dne 19. 12. 2013 k projednání přestupků. Dne 18. 12. 2013 zaslal magistrátu omluvu z jednání, kterou podložil rozhodnutím o pracovní neschopnosti a potvrzením o jejím trvání. Zároveň měl tohoto dne lékařskou prohlídku, na základě níž bylo další trvání pracovní neschopnosti prodlouženo přes konec roku 2013. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na své závažné zdravotní problémy, kdy tvrdí, že již od února 2013 trpí závažnou pneumonickou bakteriální infekcí *streptococcus pneumoniae*, kombinovanou s pozitivní *chlamidia pneumoniae*, spolu s únavovým syndromem. Toto závažné onemocnění si vyžádalo léčbu pomocí velkých dávek různých antibiotik, kdy vedlejšími účinky této léčby je renální insufience, stavy celkové slabosti, bolesti hlavy, stále trvající únava a nausea. Nadto, v průběhu roku 2013 došlo u stěžovatele ke zhoršení zdravotního stavu, neboť prodělal srdeční příhodu a musel být urgentně transportován do nemocnice na Homolce v Praze,

pokračování

kde mu bylo diagnostikováno kardiovaskulární poranění s podezřením na direkci aorty B, což se potvrdilo. Uvedený stav si vyžádal urgentní hospitalizaci na jednotce intenzivní péče oddělení cévní chirurgie, kde probíhala jeho léčba do 1. 8. 2013, následně byl převezen do nemocnice v Havlíčkově Brodě a po několika týdnech byl propuštěn do domácího léčení, kdy byl až do konce roku 2013 v pracovní neschopnosti. Magistrát však posoudil omluvu stěžovatele jako nedůvodnou, věc bez jeho účasti projednal a uznal stěžovatele vinným ze spáchání předmětných přestupků. Žalovaný postup magistrátu aproboval s odůvodněním, že omluva stěžovatele z ústního jednání nebyla důvodná, neboť zdravotní indispozice nebyla natolik intenzivní, aby mu bránila v účasti; dále konstatoval, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno k prokázání důvodnosti omluvy. Uvedený názor převzal rovněž krajský soud s odůvodněním, že (1) stěžovatel měl ihned po doručení předvolání kontaktovat magistrát a domluvit jiný termín jednání, (2) omluva měla účelový charakter, neboť stěžovatel zaslal podklady prokazující jeho pracovní neschopnost pouze do listopadu 2013 a (3) stěžovatel měl v době ústního jednání formálně povoleny vycházky. Stěžovatel má však za to, že správní orgány i krajský soud důvodnost omluvy a povinnosti k prokázání důvodu takové omluvy posoudily nesprávně. S odkazem na § 74 odst. 1 přestupkového zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, konstatuje, že atributy náležité a včasné omluvy splňuje. S ohledem na výše uvedenou argumentaci krajského soudu stěžovatel namítá, že (1) se dne 18. 12. 2013 omluvil před konáním ústního jednání, a to ihned poté, co mu byla po plánovaném lékařském vyšetření prodloužena pracovní neschopnost, přičemž doložil rozhodnutí o pracovní neschopnosti a potvrzení o jejím trvání a následně, v rámci přezkumu žalovaným, zaslal rovněž potvrzení o prodloužení pracovní neschopnosti do konce roku 2013, dále že (2) řádně uvedl důvod omluvy, kterým byla jeho zdravotní indispozice závažného charakteru, a konečně že (3) se jeho zdravotní stav měnil a ne každý den byl schopen vycházek. Závěr o nedůvodnosti omluvy (s ohledem na povolené vycházky) je přísně formalistický a nesprávný; naopak mělo být postupováno ve prospěch účastníka a důvodnost omluvy, v souladu se zásadami dobré správy a rovnosti účastníků, presumovat do doby, než se prokáže opak. K bodu (3) stěžovatel dodává, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti bylo vydáno ještě předtím, než došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, a tedy rozsah povolených vycházek nemusel odpovídat zhoršenému zdravotnímu stavu, který podložil lékařskými zprávami. K okolnostem případu stěžovatel podotýká, že v dané věci se jednalo o první ústní jednání, které se konalo cca 2 měsíce od spáchání přestupků, a tedy v žádném případě nehrozila krajským soudem poukazovaná možnost prekluze projednání přestupku.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky podmínek náležité omluvy z ústního projednání přestupků [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Skutkové okolnosti věci nejsou mezi účastníky sporné a

kasační stížnost se týká výhradně procesních aspektů předcházejícího správního řízení, a to pouze ve vztahu k posouzení náležitostí otázky důvodnosti a včasnosti omluvy stěžovatele z nařízeného jednání.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*. Z citovaného ustanovení tedy vyplývají obligatorní podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: (1) obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti; (2) obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

V posuzovaném případě žádný z účastníků nezpochybňuje řádné předvolání stěžovatele k přestupkovému jednání dne 19. 12. 2013 a poučení o následcích pro případ, že by se k jednání nedostavil. První podmínka pro konání ústního jednání bez účasti stěžovatele je tak splněna.

Pokud jde o podmínku druhou, výklad pojmu „*náležitá omluva*“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. června 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, dle kterého „*[a]by mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“ (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Osobní účast na ústním jednání je jednou z garancí efektivního práva na obhajobu obviněného z přestupku. Výkon tohoto práva předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, opatřit na jednání všechny potřebné podklady, vyvinout úsilí k zajištění přítomnosti případných svědků apod. Je nutné si uvědomit, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den blokovány kapacity správního orgánu a například v případě předvolání svědků má dopad i na další osoby. S ohledem na omezené kapacity správních orgánů, případnou nutnost provádění svědeckých výpovědí apod., je zcela nežádoucí a odporující obecnému požadavku na rychlost a hospodárnost řízení (viz § 6 správního řádu), aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání. Součástí úkolů správního orgánu je i posouzení, zda v případě omluvy obviněného z přestupku jde o omluvu řádnou, s čímž souvisí i ověření údajů, kterými je omluva podložena, což přirozeně vyžaduje určitý čas. Z těchto důvodů byl do zákona vtělen požadavek náležité omluvy, jejímž atributem je i její bezodkladnost. K bezodkladnosti omluvy, jako součásti požadavků na náležitou omluvu, lze podpůrně poukázat i na obecnou úpravu § 59 *in fine* správního řádu, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit. Vzhledem k obdobné funkci omluvy ve smyslu § 59 správního řádu a omluvy ve smyslu §

74 zákona o přestupcích dopadají na omluvu shodné požadavky z hlediska její bezodkladnosti.

Z uvedených důvodů je tedy nanejvýš žádoucí, aby se správní orgán dozvěděl co nejdříve o překážce, která brání obviněnému z přestupku či jeho zástupci v účasti na ústním jednání. Požadavek, aby omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky v účasti na jednání, není pro předvolanou osobu nikterak zatěžující či nepřiměřená. Naopak v bezdůvodném oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu lze spatřovat znaky obstrukčního jednání. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud konstantně vykládá požadavek bezodkladnosti omluvy tak, že omluva má být správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání (viz rozsudky ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25). Při hodnocení, zda se skutečně jedná o omluvu bezodkladnou, je vždy nutno vycházet z konkrétních skutkových okolností věci a není-li omluva pro nesplnění předmětné podmínky akceptována, musí takový postup správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zdůvodnit (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99, nebo ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).

Rovněž náležitost omluvy a relevanci jejího důvodu je třeba vždy posoudit ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu a dosavadnímu průběhu řízení, zejména zda se jedná o první nebo opakovanou omluvu, jaký je její obsah, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (jaká doba uplynula od zahájení správního řízení a jaká doba zbývá do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností vyplývá snaha o obstrukci, zejména ve snaze dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99). Řádné doložení důvodů omluvy je přitom výlučně povinností toho, kdo se z jednání omlouvá (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20.

V intencích citované judikatury posoudil Nejvyšší správní soud omluvu stěžovatele:

V posuzované věci stěžovatel svou omluvu odůvodňoval svou zdravotní indispozicí. Zdravotní obtíže prokazoval *Rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti č. C0116547* ze dne 17. 4. 2013 a *Potvrzením o trvání dočasné pracovní neschopnosti* (k rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti č. *C0116548*) ze dne 28. 11. 2013, z nichž se podává, že práce neschopen byl od 15. 4. 2013 a že tato pracovní neschopnost trvala ke dni 30. 11. 2013. Ačkoli předvolání stěžovatel osobně převzal již v pátek 13. 12. 2013, omluvu s uvedenými přílohami (datovanou dnem 18. 12. 2013) doručil magistrátu až ve středu 18. 12. 2013, tj. pouhý 1 den před nařízeným jednáním, na které byl předvolán. Uvedenou omluvu nepovažuje Nejvyšší správní soud za učiněnou bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. Stěžovatel neuvádí žádné skutečnosti, které by mu bránily v tom, aby omluvu a přiložené doklady magistrátu zaslal dříve; zde je nutno upozornit na fakt, že o existenci své pracovní neschopnosti věděl již v době, kdy obdržel předvolání a již v té době měl též k dispozici výše zmiňované doklady, které ostatně předložil již při omluvě z prvního (správním orgánem z vlastní iniciativy odvolaného) jednání ze dne 29. 11. 2013. Odůvodňoval-li následně svůj postup tím, že na 18. 12. 2013 měl naplánovanou lékařskou prohlídku a očekával, že po ní mu bude již pracovní neschopnost ukončena, nic mu

nebránilo tuto skutečnost správnímu orgánu již předem sdělit, neboť výsledkem této prohlídky si nemohl být jist. Zde Nejvyšší správní soud upozorňuje, že existenci této prohlídky (kontroly) stěžovatel neprokázal nejen v omluvě ze dne 18. 12. 2013, ale ani později.

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i žalovaným dospěl rovněž k závěru, že stěžovatel dostatečným a především hodnověrným způsobem nedoložil důvod své omluvy.

Již výše konkretizované doklady především neprokazovaly, že dočasná pracovní neschopnost stěžovatele trvala i ke dni 19. 12. 2013, tj. ke dni nařízeného jednání (tento stav byl deklarován toliko ke dni 30. 11. 2013). Považoval-li magistrát důvod omluvy za nedůvěryhodný, nelze mu takový závěr, v kontextu dalších okolností věci, vytýkat. Za situace, kdy mu bylo známo, že se stěžovatel prvního vytýkaného jednání (dne 29. 10. 2013) dopustil v době pracovní neschopnosti, mimo dobu stanovených vycházek, a že ve dnech 1. 11. 2013 a 6. 11. 2013 osobně nahlížel do správních spisů za stejné situace, je takový závěr logický, neboť nutně implikuje závěr, že ani pracovní neschopnost stěžovatele v jeho běžném životě zásadně neomezuje. Žalovaný v této souvislosti taktéž upozornil na rozpor v předkládaných dokladech, kdy jsou na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a na potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti uvedena rozdílná čísla, což jen umocňovalo pochyby o hodnověrnosti tvrzení stěžovatele.

Argumentuje-li stěžovatel tím, že jeho zdravotní stav se v čase měnil a že v době nařízeného jednání byl horší, oproti době, kdy mu bylo vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, nutně se nabízí otázka, jak tato argumentace koreluje s jeho tvrzením, že jen několik dní před plánovanou kontrolou dne 18. 12. 2013 očekával, že bude uznán práceschopným. I kdyby přesto Nejvyšší správní soud přistoupil na tvrzení stěžovatele, že očekával, že po kontrolní prohlídce dne 18. 12. 2013 (jejíž existenci ovšem nijak nedoložil) bude uschopněn a následujícího dne se dostaví k projednání přestupků, dala by se jeho omluva z téhož dne považovat za řádnou jen tehdy, doprovodil-li by jí dokladem prokazujícím, že jeho dočasná pracovní neschopnost nebyla ani ke dni nařízeného jednání ukončena a dosud trvá. Především totiž platí, že řádné doložení důvodů omluvy je výlučně na tom, kdo se z nařízeného jednání omlouvá. K problematice povinnosti správního orgánu vyzývat obviněného k doložení dalších důvodů omluvy se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, ve kterém konstatoval, že *„stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský úřad vyzvat k doložení dalších důvodů omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.*“ S ohledem na citovanou judikaturu zdejšího soudu bylo tedy pouze na stěžovateli, aby magistrátu doložil potvrzení o trvání své dočasné pracovní neschopnosti i ke dni nařízeného jednání.

Z hlediska posouzení procesního postupu magistrátu není podstatné, zda stěžovatel následně doložil, že jeho pracovní neschopnost trvala i nadále. Nelze totiž přehlédnout, že volba procesního postupu magistrátu probíhala v reálném čase, kdy, jak bylo výše vyloženo, právem považoval omluvu stěžovatele za nedostatečnou a nedůvěryhodnou. Zde je pak nutno upozornit, že jak v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tak i v žalobě

stěžovatel výslovně spojoval tvrzené procesní pochybení magistrátu s porušením zásady ústnosti a bezprostřednosti a pouze ve zcela obecné rovině též s porušením § 3 správního řádu, ukládajícího správním orgánům rozhodovat na základě skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ve správním řízení a v řízení před správními soudy se tedy stěžovatel soustředil výlučně na argumentaci o existenci důvodů, pro které mělo být ústní jednání přeloženo na jiný termín, netvrdil ale, že jeho neúčast u ústního jednání rezultovala v popření jeho práva navrhovat konkrétní důkazy, vyjadřovat se ke konkrétním podkladům pro rozhodnutí, apod. Pouze v takovém případě by bylo namístě zabývat se tím, zda za situace, kdy po vydání prvoinstančního rozhodnutí bylo potvrzeno další trvání pracovní neschopnosti stěžovatele, nemělo být stěžovateli umožněno uplatnit výše uvedená procesní oprávnění v rámci dalšího jednání ve věci.

Lze tedy uzavřít, že z celkového skutkového kontextu posuzované věci nelze omluvu stěžovatele z jednání nařízeného na den 19. 12. 2013 považovat za náležitou ve smyslu § 74 zákona o přestupcích, a magistrát proto nepochybil, pokud věc projednal v jeho nepřítomnosti.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu